

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 22. maj 2012
Kontor: EU- og Menneskerets-
enheden
Sagsbeh: Monica Eimert
Sagsnr.: 2012-6140-0188
Dok.:

Notat til Europaudvalget og Folketingets Udvalg om Udlændinge- og Integrationspolitik om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag, C-84/12, Koushkaki

1. Indledning

Verwaltungsgericht Berlin har forelagt EU-Domstolen tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 21 og 34 i Visumkodeksen (forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa). Forordningen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1511 af 27. december 2009, idet der er tale om en retsakt til udbygning af Schengen-reglerne, jf. artikel 5 i Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabontraktaten.

Spørgsmålene omhandler, hvorvidt det er en betingelse for, at meddele Schengenvisum, at det i henhold til visumkodeksens artikel 21, findes godtgjort, at ansøger agter at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om, eller om det er tilstrækkeligt, at det efter en efterprøvelse i henhold til Visumkodeksens artikel 32, ikke på grundlag af særlige omstændigheder næres begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om.

2. Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstilling

Sagsøger, der er iransk statsborger, har ansøgt om Schengenvisum med henblik på besøg hos sin niece og sin bror. Han blev meddelt afslag under henvisning til, at han ikke havde dokumenteret de nødvendige midler til hele opholdet eller midler til hjemrejsen. Sagsøger blev meddelt afslag på genoptagelse med den begrundelse, at der var betydelig tvivl om hans vilighed til at rejse tilbage til hjemlandet, idet der forelå udstrakt tvivl om

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

hans tilknytning til hjemlandet. Sagsøger har efterfølgende anlagt sag med påstand om, at han meddeles besøgsvisum til Tyskland.

Det følger af visumkodeksens artikel 21, stk. 1, at det ved behandlingen af en ansøgning om Schengenvisum skal undersøges, om ansøgeren opfylder de grundlæggende indrejsebetingelser i Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d, og e, dvs. bl.a. om ansøgeren udgør en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, jf. artikel 5, stk. 1, litra e, samt at der skal lægges vægt på, om der består en immigrations- eller sikkerhedsrisiko i forhold til Schengenlandene, herunder om ansøgeren agter at forlade Schengenområdet i overensstemmelse med et meddelt visum.

Det fremgår af visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, at der skal gives afslag på en ansøgning om Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenområdet inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Det centrale spørgsmål i sagen er, om der – såfremt betingelserne i visumkodeksens artikel 21, stk. 1, er opfyldt, og der ikke foreligger en afslagsgrund i henhold til artikel 32, stk. 1 – ifølge visumkodeksen foreligger et ufravigeligt krav om udstedelse af visum, eller om der er tale om en skønsmæssig beføjelse, der henhører under den nationale skønsmargin.

3. EU-Domstolens praksis

Der foreligger ikke praksis fra EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af Visumkodeksen af betydning for nærværende sag.

4. Sagens betydning for dansk ret

Visumkodeksen har ikke til formål at harmonisere Schengenlandenes visumpraksis, men vedrører primært procedurerne for behandling af visumsager.

Der er således ikke med visumkodeksen gennemført en egentlig harmonisering af Schengenlandenes visumpraksis, hvorfor det fortsat må være de enkelte Schengenlande, der på grundlag af national praksis beslutter, hvornår en visumansøgning kan imødekommes.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de enkelte Schengenlande må have mulighed for at fastlægge en praksis under hensyn til bl.a. deres erfaringer i forhold til risikoen for illegal immigration blandt forskellige nationaliteter eller persongrupper.

Det er således Justitsministeriets grundlæggende opfattelse, at det må være de enkelte Schengenlande, der i deres nationale praksis fastlægger, hvor høj risikoen for illegal immigration skal være, for at det kan begrunde, at der meddeles afslag på en visumansøgning.

Såfremt en tilsvarende sag blev behandlet efter dansk ret og praksis, ville der efter de foreliggende oplysninger blive meddelt afslag på visumansøgningen, idet sagsøger, der er iransk statsborger, har ansøgt om besøgsvisum med henblik på at besøge sin niece og/eller bror, og således ikke falder inden for den gruppe af iranske statsborgere, der efter dansk praksis som udgangspunkt kan meddeles visum med henblik på familiebesøg.

Hvis EU-Domstolen måtte finde, at der alene kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum i tilfælde, hvor myndighederne ”på grundlag af særlige omstændigheder nærer begrundet tvivl om sagsøgerens hensigt om at forlade medlemsstaternes område”, vil dette indebære en betydelig indskrænkning i den skønsudøvelse, som hidtil har været overladt til de enkelte Schengenlande. Det må i den forbindelse anses for tvivlsomt, om det vil være muligt at opretholde den nuværende danske visumpraksis.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at der bør afgives indlæg i sagen til støtte for det synspunkt, at der ikke kan udledes et retskrav på at blive meddelt visum, hvis blot betingelserne i de to påberåbte bestemmelser er opfyldt, men at vurderingen af i hvilke tilfælde, der udstedes et visum til en tredjelandstatsborger, henhører under medlemsstaternes nationale skønsmargin.